

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: P. V., narozený dne X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Stanislavem Bodlákem
sídlem Sobotín 270, 788 16 Petrov nad Desnou

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

za účasti: I. CETIN, a. s., IČO 04084063
sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9
II. Ing. L. T.
III. Mgr. P. T.
oba bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2020, č. j. KUOK 46647/2020, ve věci
dodatečného povolení stavby

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

1. Magistrát města Přerova, odbor stavebního úřadu a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“) na žádost stavebníků Ing. L. a Mgr. P. T. stavbu a dne 25. 10. 2018 vydal společné povolení č. 93/2018 na stavbu *Novostavba rodinného domu v obci X na pozemku parc. č. XA (ostatní plocha) a parc.č. XB (orná půda) v k. ú. X*. K odvolání žalobce však žalovaný toto společné povolení dne 11. 7. 2019 zrušil z důvodu, že stavební úřad opomněl vzít za účastníka řízení žalobce, který je vlastníkem sousedních nemovitostí, a to pozemku parc. č. XC (zahradu), stavby rodinného domu č. p. X na pozemku parc. č. XD a stavby pro rodinnou rekreaci bez č. p. na pozemku parc. č. XE. Stavebníci však již v mezidobí započali s realizací stavby, proto zahájil stavební úřad řízení o nařízení odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v jehož rámci požádali stavebníci dne 7. 8. 2019 o dodatečné povolení předmětné stavby, a tudíž bylo odstraňovací řízení přerušeno.
2. Rozhodnutím ze dne 13. 12. 2019, č. j. MMPr/277643/2019/KJ stavební úřad žádosti vyhověl, stavbu dodatečně povolil a stanovil podmínky pro její dokončení. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 9. 6. 2020 zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

B) Žaloba a řízení o ní

3. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Žalobní body a vyjádření žalovaného k nim soud stručně shrnuje takto:
 - a) rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se nevypořádal s odvolacími námitkami, nezákonně se odmítl zabývat skutečnostmi uvedenými v podání ze dne 17. 2. 2020, jímž žalobce doplnil své odvolání, na toto podání nesprávně pohlížel jako na pouhé vyjádření a nikoli na doplnění odvolání, což jej dovedlo k nesprávnému závěru, že není povinen se jím věcně zabývat a vypořádat se s námitkami v něm uvedenými;
 - podle žalovaného doplnil žalobce své blanketní odvolání až po uplynutí lhůty stanovené ve výzvě, tj. opožděně, v důsledku čehož se jím žalovaný oprávněně zabýval jen jako vyjádřením. V rozhodnutí pak konstatoval, že toto vyjádření obsahuje námitky, s nimiž se již vypořádal stavební úřad, přičemž žalovaný se s jeho argumentací ztotožnil;
 - b) stavební úřad měl být z rozhodování věci vyloučen pro podjatost z důvodu vztahu ke stavebníkům, neboť Mgr. T. je zaměstnankyní tohoto úřadu, stavební úřad zřetelně stavebníkům stranil a nezachovával rovnost zbraní, toleroval protiprávní stav a nevyužil svých pravomocí k zabránění pokračování v realizaci stavby, která se tak díky tomu již v únoru 2020 dostala do stavu dokončovacích prací v interiéru, přičemž na podložená a zdokumentovaná tvrzení o nelegálním pokračování prací nijak nereagoval ani žalovaný a jeho rozhodnutí o odvoláních proti rozhodnutím o námitkách podjatosti úředních osob Ing. J., RNDr. J. a Ing. K. jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů;
 - podle žalovaného se v rozhodnutích týkajících se podjatosti s námitkami vypořádal;
 - c) dodatečně povolená stavba nezákonně narušuje pohodu bydlení žalobce, neboť je situována do místa sousedícího s klidovou a odpočinkovou zónou žalobcova rodinného

domu, stavba bude zasahovat do léta zavedené a legitimně očekávané úrovně žalobcova soukromí, a to zejména pohledovými imisemi nad míru přiměřenou poměrům, což je dáno i tím, že stavba je situována cca 1,5 m nad domem žalobce a vchod do stavby a vjezd do garáže jsou umístěny nad úrovní terasy žalobcova rodinného domu s atriiovými dveřmi, což jej opticky znevýhodňuje, dále existuje více než důvodná obava z hluku produkovaného provozem tepelného čerpadla, stavba svým umístěním, rozlohou a hmotou narušuje žalobci výhled do krajiny a nahrazuje jej nepříjemným „výhledem do zdi“, zastíňuje klidovou zónu žalobcovy nemovitosti, čímž zhoršuje její využitelnost k rekreačním i pěstitelským účelům a celkově rodinný dům žalobce znehodnocuje;

- dle žalovaného je novostavba umístěna na okraji lokality určené územním plánem od roku 2016 k zastavění rodinnými domy, tudíž žalobce nemohl počítat s neměnností lokality. Stavba je výškově i objemově menší než připouští podmínky prostorového uspořádání v daném územním plánu a žalovaný souhlasí se závěrem stavebního úřadu, že své okolí nebude nad míru přiměřenou poměrům zatěžovat. Stavba splňuje odstupové vzdálenosti dle vyhlášky č. 501/2006 Sb. a s okolními stavbami nedojde k vzájemnému narušování pohody bydlení. Dům je částečně zapuštěn do země a je v přibližně stejné výškové úrovni jako dům žalobce a jeho navržená dispozice maximálně chrání soukromí budoucích vlastníků stavby i staveb okolních, neboť pobytová místnost, v níž budou obyvatelé domu trávit převážnou část dne, se nachází na opačné straně než dům a zahrada žalobce a směrem k pozemku žalobce jsou ve stěně garáže a technické místnosti umístěna jen 3 okna rozměrů 1,5 m x 0,75 m s výplní z neprůhledného skla. Stavba je umístěována ve vzdálenosti 34,5 m od rodinného domu žalobce a 8 m od hranice pozemku jeho zahrady, což jsou vzdálenosti zajišťující minimální míru narušení užívání nemovitostí žalobce, nebránící jejich dosavadnímu způsobu užívání a vylučující zastínění zahrady žalobce novostavbou nad míru přiměřenou poměrům (normové hodnoty pro přípustné zastínění pozemků nejsou vyhláškou č. 268/2009 Sb. stanoveny);
- d) dodatečně povolená stavba je urbanisticky nevhodným prvkem satelitní zástavby, který nerespektuje typicky venkovskou liniovou zástavbu v celé obci X a narušuje harmonický obraz obce, a dále je i špatně půdorysně umístěna, a to nikoli rovnoběžně s rodinným domem žalobce, resp. hranicí sousedních pozemků;
 - dle žalovaného stavba urbanistickou koncepcí nenarušuje a je třeba akcentovat právo stavebníků realizovat na svém pozemku stavbu splňující zákonné podmínky;
- e) stavba negativně ovlivnila stávající odtokové poměry (odvádění dešťových vod) z pozemků žalobce, v létě a na podzim 2019 bylo znatelné vysychání velké části žalobcova podniku sousedícího se stavbou, a naopak při intenzivních srážkách v první polovině roku 2020 došlo k výraznému podmáčení, kdy na pozemek nešlo několik dnů vstoupit, což se dříve nestávalo, a dále stavba narušila dříve realizovaná meliorační opatření;
 - dle žalovaného řeší vliv stavby na odtokové poměry dostatečně projektová dokumentace a toto řešení je v souladu s požadavky právních předpisů a požadavky dotčených orgánů. Umístění domu respektuje profil terénu a dešťové vody z pozemku nejsou svedeny na okolní pozemky. Odtokové poměry nejsou ovlivněny z důvodu umístění vsakovacího příkopu nad budoucí opěrnou zdí, který je

odvodněn do přípojky obecní dešťové kanalizace, střešní plášť je odvodněn do retenční nádrže, ostatní zpevněné plochy jsou svedeny volně na terén pozemku stavebníků parc. č. XB, tj. řešení srážkových vod respektuje vyhlášku č. 501/2006 Sb.;

f) z důvodu nerespektování rozhodnutí o nařízení zastavení všech stavebních prací stavebníky měl stavební úřad řízení o dodatečném povolení zastavit a pokračovat v řízení odstraňovacím;

- dle žalovaného není neuposlechnutí výzvy či nařízení k zastavení prací a pokračování ve stavbě zákonným důvodem k zastavení řízení o dodatečném povolení stavby;

g) kontrolní prohlídka stavby ze dne 17. 10. 2019 nebyla řádně provedena, stavební úřad zdokumentoval sousední rodinný dům č. p. X a nikoli dům žalobce č. p. X, a tudíž vzdálenosti domů, na něž stavební úřad odkázal, neodpovídají skutečnosti;

h) pro účely řízení o dodatečném povolení stavby měla být vyhotovena nová stanoviska a vyjádření dotčených orgánů odrážející aktuální stav, stavební úřad však nezákonně použil stanoviska a projektovou dokumentaci vyhotovené pro předchozí řízení o povolení stavby;

i) v souvislosti se zřízením přístupové staveništní cesty došlo k nelegálnímu dotčení podzemního telekomunikačního kabelu v majetku CETINu;

- dle žalovaného je pozemek stavby zatížen umístěním stávajícího optického dálkového kabelu a v jihovýchodní části pozemku je územním plánem navrženo umístění veřejně prospěšné stavby VD05-Místní komunikace pro zastavitelnou plochu Z05-1 a Z05-2, což museli stavebníci respektovat, v důsledku čehož došlo k umístění stavby do severozápadní části pozemku.

4. Stavebníci jako osoby zúčastněné na řízení požadovali zamítnutí žaloby. Ve svém obsáhlém podání uvedli, že v důsledku četných podání žalobce byli v průběhu stavby podrobeni kontrolám řady institucí, avšak žádná porušování právních předpisů nezjistila. Pro předmětnou lokalitu nebyla pořízena územní studie, jež by stanovovala, v jaké části pozemků mají stát budoucí rodinné domy, naopak umístění stavby do spodní části pozemku vylučuje přímo územní plán, tudíž se měl žalobce ozvat v průběhu procesu jeho pořizování. Narušení pohody bydlení připouští judikatura v případech překročení norem upravujících obecné požadavky na výstavbu, ty však byly dodrženy, pohledové imise připouští judikatura výjimečně. Velká vzdálenost staveb v posuzovaném případě vylučuje intenzivní zásahy do pohody bydlení, či snížení hodnoty domu žalobce. Absolutního soukromí v urbanizovaném území obce docílit nelze, stavebníci však situováním obytné části učinili vše pro to, aby soukromí žalobce respektovali. Novostavba nikdy neměla tvořit a netvoří společnou ulici s domem žalobce, tudíž k narušení linie zástavby nemohlo dojít. Svým vzhledem stavba do charakteru okolní zástavby zapadá daleko lépe než dům žalobce, který má valbovou střechu a střešní a vikýřová okna. Novostavba je podstatně objemově i výškově menší než dvoupatrový dům žalobce, tudíž znevýhodnění budou spíše stavebníci. Na dům a pozemek žalobce je vidět jen ze dvou oken, a to jen v případě vyklonění půlky těla ven z domu. Naopak žalobce nad rámec dobrých mravů neustále sleduje a fotografuje stavebníky a tyto fotografie dokládá jako důkazy ke svým podáním. Dále stavebníci poukázali na skutečnost, že žalobce sám napomohl odkrytí svého

pozemku, neboť vykácel 3 m vysoký a po většinu roku zcela neprůhledný živý plot a místo něj nasadil 80 cm vysoké tůje. Tvzení o ovlivnění odtokových poměrů je nepodložené, stavebníci respektovali veškerou legislativu a jejich pozemky nejsou vypádkovány k pozemku žalobce, naopak jsou níže. Žádné meliorace narušeny nebyly. Odtokové poměry mohlo změnit zmíněné vykácení vzrostlých keřů žalobcem včetně vytrhání jejich kořenů, nikoli novostavba. Zpracování posouzení vodních poměrů legislativa nevyžaduje. K zastínění pozemku žalobce může dojít vzhledem ke vzdálenosti 8 m od hranice pozemků jen zanedbatelně (po krátkou dobu a na okraji pozemku parc. č. XC), a rozhodně pod normovou hodnotu oslunění venkovních prostor dle normy ČSN 734301, daleko více musel zastínovat pozemek žalobce zmíněný živý plot. Ačkoli žádné „právo na výhled“ žalobci nesvědčí, zůstal mu dostatečný výhled zachován, neboť šířka stavby je jen 10 m, ve zbývajících 70 m zůstal výhled stejný. Údajné vady kontrolní prohlídky ze dne 17. 10. 2019 zmínil žalobce až v doplnění odvolání, jeho zástupce však neprojevil zájem do prostor rozestavěné stavby vstoupit. Na stavbě jsou provedeny sádkartonové stropy, které je možné realizovat až po vnitřních omítkách, které dle fotografií zřetelně dne 17. 10. 2019 provedeny nebyly. Fotografie zachycovaly aktuální stav rozestavěnosti, který byl zcela v souladu s povolenými konzervačními pracemi. Situace v území a širší vztahy byly stavebnímu úřadu z kontrolních podmínek i fotografií dodaných žalobcem známy. Namítání podjatosti úředních osob bylo dle stavebníků rovněž projevem snahy o zdržení řízení. Mgr. T. neměla a nemá s úřední osobou Ing. J. žádné bližší vazby, nikdy s ní nespolupracovala v žádném řízení, vykájí si a mají spolek spíše horší kolegiální vztah, proto většinu věcí s úřadem řešil raději Ing. T. S nadřízenými Ing. K. a RNDr. J. má Mgr. T. standardní, avšak jen pracovní vztahy. Závěrem stavebníci zdůraznili, že stavební povolení nabyli v dobré víře a ta by měla být ochráněna.

C) Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
6. Soud projednal věc u ústního jednání, které se konalo dne 25. 8. 2021. Účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce akcentoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nevypořádání odvolacích námitek a námitku nesprávného vypořádání námitek podjatosti. K vyloučení úředníka dle žalobce postačuje pouhá pochybnost o jeho nepodjatosti, v posuzovaném případě však stavební úřad svou podjatost potvrdil faktickým nekonáním, neochotou kontrolovat postup stavebníků a včas zastavit nelegálně prováděné práce. K dokreslení praxe daného stavebního úřadu při posuzování vlastní podjatosti předložil žalobce poskytnutí informací o případě rozhodování o stavbě dálnice D 136, z něž byli vyloučeni všichni úředníci přerovského magistrátu pro pouhou pochybnost o nepodjatosti. Tuto paralelu však žalovaný odmítl jako nepřiléhavou z důvodu, že v případě dálnice se jednalo o vyloučení pro tzv. systémovou podjatost, zatímco v posuzované věci byla hodnocena podjatost individuální.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí

7. Z obsahu spisu soud zjistil, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 12. 2019 o dodatečném povolení stavby bylo žalobci fakticky doručeno dne 30. 12. 2019. Dne 14. 1. 2020 bylo stavebnímu úřadu doručeno žalobcovo blanketní odvolání, v němž avízoval, že jej doplní do 14 dnů. Dne 24. 1. 2020 bylo žalobci doručeno usnesení stavebního úřadu ze

dne 15. 1. 2020, jímž byl vyzván, aby chybějící odůvodnění odvolání doplnil do 5 dnů od doručení výzvy. Lhůta k doručení doplnění odvolání tedy žalobci uplynula dne 29. 1. 2020. Žalobce však odvolání v této lhůtě nedoplnil. Namísto toho dne 10. 2. 2020 podal odvolání proti usnesení, jímž mu byla pětidenní lhůta k doplnění odvolání stanovena. Než stihl žalovaný o odvolání proti tomuto procesnímu usnesení rozhodnout, bylo mu i stavebnímu úřadu dne 17. 2. 2020 e-mailem bez elektronického podpisu doručeno doplnění odvolání, které žalobce dne 21. 2. 2020 doplnil písemným a podepsaným originálem.

8. V tomto doplnění žalobce uvedl, že nesouhlasí s umístěním dodatečně povolované stavby v sousedství jeho klidové zóny z důvodu zásahu do pohody jeho bydlení a stávající a legitimně očekávané úrovně soukromí zejména pohledovými imisemi, hlukem a emisemi aut, dále z důvodů nerespektování typické liniové venkovské zástavby v obci, optického znevýhodnění žalobce umístěním stavby nad výškovou úroveň jeho domu, ztráty výhledu do krajiny, jakož i z důvodu zastínění části jeho pozemku a obtěžování hlukem z tepelného čerpadla. Dále žalobce namítal negativní ovlivnění stávajících odtokových poměrů již (nelegálně) realizovanou stavbou a devalvací ceny jeho domu. Za alarmující označil fakt, že stavebníci pokračovali v realizaci stavby nad rámec konzervačních prací i přes zákaz stavebního úřadu, který jim toto počínání tiše toleroval, ačkoli byl žalobcem opakovaně upozorňován, což svědčí o jeho podjatosti. Požadoval, aby žalovaný provedl kontrolní prohlídku stavby. Dále namítal, že při kontrolní prohlídce stavby dne 17. 10. 2019 byl nesprávně fotodokumentován sousední dům. Rovněž vytýkal neaktuálnost stanovisek dotčených orgánů, stanovisek účastníků a projektové dokumentace. Vyslovil také domněnku, že při stavbě byly použity výrobky nesplňující legislativní technické požadavky (garážová vrata, okna, dveře a tepelné čerpadlo). Závěrem uvedl, že v souvislosti se zřízením přístupové staveništní cesty došlo k dotčení podzemního telekomunikačního kabelu v majetku CETINu na pozemku parc. č. XF. Požadoval, aby žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu zrušil, popř. řízení zastavil a rovnou pokračoval v řízení odstraňovacím.
9. Žalovaný nejprve rozhodnutím ze dne 19. 3. 2020 zamítl odvolání žalobce proti usnesení ze dne 15. 1. 2020, jímž mu stavební úřad stanovil pětidenní lhůtu k doplnění odvolání. Žalovaný uvedl, že zásadně by měla k podání odvolání se všemi náležitostmi stačit zákonodárcem stanovená patnáctidenní lhůta, přičemž žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, pro které by tomu tak v jeho případě nemělo být, tudíž dodatečná pětidenní lhůta byla zcela dostatečná. Nadto s ohledem na doručování písemností mu byla fakticky poskytnuta dodatečná lhůta 15 dnů, tj. lhůta o den delší, než jakou sám požadoval, přesto žalobce v jejím průběhu odvolání nedoplnil.
10. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žadatelé předložili podklady potřebné k projednání žádosti, řízení o dodatečném povolení stavby bylo vedeno v souladu s právními předpisy, účastníci řízení dostali prostor k uplatnění svých práv a stavební úřad řádně odůvodnil soulad stavby s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích vyhlášek. Dále uvedl, že doplnění odvolání ve věci samé, doručené stavebnímu úřadu nejprve dne 17. 2. 2020 ve formě elektronicky nepodepsaného e-mailu a následně dne 21. 2. 2020 v řádné písemné podobě, bylo podáno až po marném uplynutí lhůty k doplnění odvolání, k němuž došlo dne 29. 1. 2020, a tudíž na něj již nelze pohlížet jako na doplnění odvolání, nýbrž jen jako na vyjádření účastníka. Dále žalovaný uvedl, že z obsahu předmětného podání zjistil, že většinou obsahuje tytéž skutečnosti, jaké žalobce namítal již v průběhu prvoinstančního řízení a s nimiž se stavební úřad dostatečně vypořádal, přičemž žalovaný se s tímto

vypořádáním ztotožňuje. Neuposlechnutí výzvy či nařízení k zastavení prací a pokračování ve stavbě bez rozhodnutí či opatření vyžadovaného stavebním zákonem není dle žalovaného zákonným důvodem pro zastavení řízení o dodatečném povolení stavby, ani pro jiný postup odvolacího orgánu. Prošetření, zda nedošlo ke spáchání přestupků dle § 178 a násl. stavebního zákona, náleží dle žalovaného stavebnímu úřadu.

11. Podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád *odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.*
12. Právo podat odvolání je subjektivním právem účastníka řízení a citované ustanovení svěčuje do dispozice tohoto účastníka, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přezkoumáváno. V posuzovaném případě podal žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolání, v němž však ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu neuvedl, v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, přičemž tak neučinil ani ve lhůtě stanovené mu stavebním úřadem ve výzvě ze dne 15. 1. 2020. Žalovaný byl tudíž povinen přezkoumat odvoláním napadené rozhodnutí v celém jeho rozsahu toliko z pohledu jeho zákonnosti (tzv. omezený revizní princip), což učinil.
13. Otázkou zůstává, jak měl žalovaný naložit s podáním žalobce doručeným stavebnímu úřadu dne 17. 2. 2020, tj. po lhůtě stanovené k doplnění odvolacích důvodů.
14. Případem opožděně doplněného odvolání se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017-34, ve kterém jednoznačně deklaroval, že k podání učiněnému po uplynutí lhůty k odstranění nedostatků blanketního podání již nelze přihlížet jako k doplnění odvolání, ačkoli je tak označeno. Následně se s tímto závěrem ztotožnil Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 As 70/2018-52, a ztotožňuje se s ním i zdejší soud. Žalovaný tudíž učinil o povaze podání žalobce ze dne 17. 2. 2020 správný závěr, tj. že již na něj nelze pohlížet jako na doplnění odvolání.
15. Nejvyšší správní soud však v obou uvedených rozhodnutích zdůraznil, že odvolací orgán je povinen vzít zřetel i na pozdě doplněné odvolací námítky, zohlednit je ve formě vyjádření účastníka řízení, které má tento v souladu s § 36 odst. 1 správního řádu právo učinit po celou dobu řízení, a reagovat na ně. K obsahu takové reakce na vyjádření odvolatele však Nejvyšší správní soud nic bližšího neuvedl.
16. Pokud by žalobce své odvolací námítky uplatnil včas, muselo by být dle konstantní judikatury z rozhodnutí žalovaného zásadně seznatelné, z jakého důvodu považuje tyto námítky za liché (nerozhodné), mylné (nesprávné) anebo provedenými důkazy vyvrácené. Současně však podle ustálené soudní judikatury Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80, či rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007-98) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a tudíž ztotožní-li se odvolací orgán plně s úvahami orgánu první instance, jehož odůvodnění poskytuje dostatečnou odpověď na argumentaci uplatněnou v odvolání, může postačovat, pokud odvolací správní orgán pouze souhlasně odkáže na závěry prvostupňového rozhodnutí, aniž by se musel podrobně vypořádávat s odvolacími námítkami (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne ze dne 29. 5. 2007, č. j. 62 Ca

20/2006-65, č. 1296/2007 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 As 18/2013-25).

17. Z uvedených judikатурních východisek nezbyvá než dospět k závěru, že postačí-li souhlasný odkaz odvolacího orgánu na vypořádání námitek prvostupňovým orgánem při vypořádání se s řádně uplatněnými odvolacími námitkami, tím spíše musí takový souhlas dostatečně jako reakce na námitky uplatněné opožděně, tj. námitky uplatněné v rámci „pouhého“ vyjádření účastníka (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 3 As 59/2020-68).
18. V posuzovaném případě žalovaný výslovně uvedl, že se zcela ztotožnil s obsáhle popsanými skutkovými závěry stavebního úřadu, které převzal, jakož i s tím, jak stavební úřad reagoval na námitky žalobce, které tento posléze zopakoval v odvolání. Krajský soud proto v souladu s uvedenou judikaturou dospěl k závěru, že by takové rozhodnutí nelze z hlediska přesvědčivosti označit za nejvhodnější, nejedná se o rozhodnutí nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný na podání žalobce ze dne 17. 2. 2020 reagoval dostatečně a odkazem na obsah prvostupňového rozhodnutí jeho námitky implicitně vypořádal tak, že je neshledal důvodnými. S ohledem na skutečnost, že tytéž námitky žalobce znovu zopakoval i v žalobě, bude se vypořádáním těchto námitek stavebním úřadem zabývat soud níže.

Podjatost úředních osob

19. Rozhodnutí o námitce podjatosti nelze podrobit samostatnému soudnímu přezkumu a správní soud se s namítanou podjatostí vypořádává až v rámci přezkumu meritorního rozhodnutí (srov. např. odst. 13 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 As 127/2018-50).
20. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce uplatnil námitku podjatosti úředních osob stavebního úřadu hned v prvním úkonu, který ve věci učinil, a to ve vyjádření k oznámení o zahájení řízení o dodatečném povolení stavby ze dne 16. 10. 2019. Žalobce uvedl, že za podjaté považuje všechny úřední osoby působící na odboru stavebního úřadu, zejména pak referentku Ing. K. J. a vedoucího odboru RNDr. P. J., a to z důvodu, že Mgr. P. T. (jedna ze stavebníků) je zaměstnankyní daného stavebního úřadu, konkrétně na oddělení vodního hospodářství a zemědělství, jde tedy o kolegyni a nadřízeného stavebníka. Předchozí úřední postup – opomenutí žalobce jako zjevného účastníka původního společného řízení, nevydání příkazu k okamžitému zastavení stavebních prací po zrušení společného povolení a následné tolerování faktického pokračování v černé stavbě pod zástěrkou provádění tzv. zabezpečovacích a konzervačních prací – přitom dle žalobce důvodnost obavy ze stranění stavebníků jen potvrzuje.
21. Usnesením ze dne 23. 10. 2019, č. j. MMPr/245250/2019/03 tajemník Magistrátu města Přerova, Mgr. P. M., zamítl námitku směřující proti podjatosti RNDr. J. Vyšel z vyjádření samotného RNDr. J., který uvedl, že se za podjatého nepovažuje, svůj vztah k Mgr. T. označil za velmi dobrý, nicméně nepřesahující rámec pracovních vztahů (netráví s ní pauzy v práci, nemají žádné společné mimopracovní aktivity a vzájemně se nenavštěvují). Dále uvedl, že s ohledem na vnitřní předpis č. 9/2014 (Spisový řád) se nemohl podílet a ani nijak nepodílel na věcném vyřizování dané věci, ani nepodepisoval odchozí písemnosti, které se jí týkaly. Ve spise figuroval toliko jako oprávněná úřední osoba ve věci kontroly vedení spisu, fakticky však do něj nikdy nenahlížel a neúčastnil se žádného úkonu. K těmto skutečnostem tajemník uvedl, že ani mu nejsou známy žádné skutečnosti, pro které by byl

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

důvod pochybovat o nepodjatosti RNDr. J. Dále uvedl, že ani vědomost RNDr. J. o zrušení původního společného povolení jej nečiní podjatým, neboť za správnost rozhodnutí po odborné stránce odpovídá vždy jen konkrétní referent a vedoucí odboru se na obsahu písemností v konkrétních věcech referentů nepodílí. Odmítl také, že by důvodem individuální podjatosti mohla být organizační struktura či dislokace zaměstnanců, a za nepodloženou spekulaci označil tvrzení žalobce, že součinnost a kolegiálnost na pracovišti vedou k úmyslnému porušování právních a morálních norem za účelem sjednání výhody kolegovi.

22. Následně RNDr. J. usnesením ze dne 24. 10. 2019, č. j. MMPPr/243979/2019/STAV/Jul zamítl jako nedůvodnou námitku podjatosti Ing. K., vedoucího oddělení stavebního úřadu a životního prostředí. RNDr. J. uvedl, že ačkoli tuto úřední osobu žalobce výslovně nezmínil, vyložil si jeho námitku podjatosti všech úředních osob, jako námitku podjatosti všech úředních osob, které mohly mít na výsledek předmětného řízení vliv. Vyzval proto k vyjádření přímého nadřízeného referentky Ing. J., Ing. K., který vyloučil jakýkoli blízký vztah k Mgr. T. (jen běžný pracovní vztah, na pracovišti se vidají jen sporadicky, žádné společné mimopracovní aktivity), a dále uvedl, že písemnosti ve věcech jí přidělených zpracovává Ing. J. samostatně a Ing. K. se jen seznamuje s příchozími a odchovými písemnostmi. Jelikož RNDr. J. uvedl, že ani jemu nejsou známy žádné skutečnosti, pro které by byl důvod pochybovat o podjatosti Ing. K., dospěl k závěru, že Ing. K. vyloučen není.
23. Konečně usnesením ze dne 30. 10. 2019, č. j. MMPPr/250724/2019/Kl zamítl Ing. K. námitku směřující proti podjatosti jeho přímé podřízené Ing. J. Rovněž vyšel z vyjádření samotné z podjatosti nařčené úřednice, která rovněž vyloučila existenci jakéhokoli pro vyloučení relevantního vztahu k věci či jeho účastníkům. I ona popsala vztah k Mgr. T. jako toliko běžný pracovní, bez přesahů do osobního mimopracovního života. Jelikož ani Ing. K. nebyly známy žádné okolnosti, které by měly zakládat pochybnosti o podjatosti Ing. J., dospěl k závěru, že neexistuje žádný ani potenciální zájem Ing. J. na výsledku daného řízení. Dodal také, že za známku podjatosti nelze považovat situaci, kdy má úředník rozdílný právní názor s nadřízeným orgánem. Tvrzení žalobce o nadstandardní komunikaci Ing. J. se stavebníky označil za neprokázaná.
24. Stavební úřad následně dne 13. 12. 2019 vydal rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, v němž ve vztahu k namítnuté podjatosti úředních osob odkázal na výše uvedená usnesení.
25. Žalobce se s vyřízením námitek podjatosti neztotožnil a proti všem třem usnesením se (blanketně) odvolal. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 1. 2020, č. j. KUOK7742/2020 zamítl odvolání týkající se podjatosti Ing. J. Ztotožnil se s argumenty Ing. K. a zdůraznil, že žalobce žádné skutečnosti svědčící o jiném než profesionálním vztahu Mgr. T. s Ing. J. netvrdil. Usnesení týkající se podjatosti Ing. K. však žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 1. 2020, č. j. KUOK 7471/2020 zrušil s odůvodněním, že žalobce svou původně všeobecnou námitku podjatosti všech úředníků stavebního úřadu konkretizoval toliko na osoby Ing. J. a RNDr. J., a tudíž nebyl důvod rozhodovat i o Ing. K. jen proto, že je v rámci organizační struktury mezičlánkem mezi oběma osobami, jejichž podjatost namítána byla. Konečně rozhodnutím ze dne 30. 4. 2020, č. j. KUOK 48058/2020 zamítl žalovaný i odvolání týkající se podjatosti RNDr. J.
26. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, v němž ve vztahu k namítnuté podjatosti úředních osob odkázal na výše uvedená rozhodnutí.

27. V žalobě žalobce namítl, že rozhodnutí žalovaného proti usnesením příslušných úředních osob o námitkách podjatosti úředních osob Ing. J., RNDr. J. a Ing. K. jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, přičemž za chybějící označil zejména reakci žalovaného na celou genezi postupu stavebního úřadu ve věci a jeho nezákonně shovívavý přístup ke stavebníkům a nečinné přihlížení dokončování černé stavby.
28. Krajský soud však tuto námitku nepovažuje za oprávněnou. Jelikož bylo o vznesených námitkách podjatosti v souladu se správním řádem rozhodnuto samostatnými rozhodnutími, nebyl žalovaný povinen jejich obsah znovu přepisovat do konečného rozhodnutí ve věci samé. Stejně jako ve věci samé, i v případě usnesení o námitkách podjatosti podal žalobce toliko blanketní odvolání. Na rozdíl od odvolání ve věci samé však žalobce svá odvolání proti usnesením týkajícím se podjatosti nedoplnil vůbec. Žalovanému tudíž nemůže vytýkat, že se ve svém rozhodnutí výslovně nezabýval námitkami, které v odvolání nevznsl.
29. Krajský soud uvádí, že nestrannost a nezájatost osob bezprostředně se podílejících na výkonu veřejné správy je jistě jedním z hlavních předpokladů spravedlivého rozhodování. Garance rozhodování nestrannou osobou (ať již jde o soudce, či o úřední osobu ve správním řízení), je tudíž integrální součástí práva na spravedlivý proces, tak jak je vymezeno v čl. 36 odst. 1 Listiny, a zásadním předpokladem důvěry občanů v právní stát. V tomto smyslu je také koncipováno ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu: „*každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*“
30. S možnou podjatostí správní řád počítá pouze u takové úřední osoby, která se aktivně a bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu; naopak nelze nalézt rozumný důvod, proč by se mělo rozhodovat i o těch osobách, které se bezprostředně na výkonu pravomoci správního orgánu nepodílí. Žalobci je pak třeba přitakat, že k vyloučení úřední osoby postačuje existence pochybnosti o její nepodjatosti, musí se však jednat o pochybnost opřenou o relevantní důvody.
31. Stavební úřad, resp. oprávněné služebně nadřízené úřední osoby i žalovaný postupovali dle závěru soudu při vyřizování námitek podjatosti zcela v souladu s § 14 správního řádu a rozhodli o (ne)podjatosti těch konkrétních úředníků, jejichž podjatost žalobce skutečně namítl, přičemž se zaměřili na skutečnosti z hlediska vyloučení úředních osob relevantní, tj. na prověření a hodnocení obsahu vzájemných vztahů Mgr. T. k Ing. J. a RNDr. J. Skutečnost, že by měly tyto úřední osoby jakýkoli vztah k věci, tj. že by vystupovaly v daném řízení jako účastníci, zástupci účastníků či svědci, popř. že by tyto osoby (či jim blízké osoby) měly přímý majetkový či osobní zájem na tom, aby byla T. dodatečně povolena stavba jejich rozestavěného rodinného domu, nebyla žalobcem nikdy tvrzena a nevyplynula ani ze zjištění služebně nadřízených osob rozhodujících o podjatosti. Poměrem úřední osoby k účastníkům řízení, který zakládá důvodný předpoklad, že má taková úřední osoba zájem na výsledku řízení, může být např. poměr příbuzenský, švagrovský nebo osvojenecský, vztah zástupce a zastupovaného, popř. vztah důvěrně přátelský nebo zjevně nepřátelský. Žádný takový vztah však nebyl v projednávaném případě u posuzovaných úředních osob zjištěn. Stavební úřad i žalovaný naopak správně vyloučili, že by takovým kvalifikovaným poměrem mohl být samotný pracovněprávní vztah žadatelky k úřadu, který rozhodoval o její žádosti. Důvod k pochybnostem o

nepodjatosti by bezesporu nastal, pokud by oprávněná úřední osoba (referent) byla žadatelce Mgr. T. přímo pracovně podřízena. V případě prostých spolupracovníků (úředních osob služebně zařazených v témže odboru bez vztahu vzájemné nadřízenosti a podřízenosti) ani v případě nadřízených účastníka řízení (nadto nikoli přímých nadřízených) však důvod k pochybnostem o nepodjatosti automaticky nenastává. Takové osoby nemohou být z úkonů v řízení vyloučeny, není-li zjištěno, že jejich vztah k účastníkům řízení v jakémkoli ohledu přesahuje rámec běžných pracovních kolegiálních vztahů. Krajský soud se zcela ztotožňuje se závěrem vysloveným ve všech výše uvedených usneseních, že sdílení téhož pracoviště nemůže bez dalšího vést k pochybnostem o úmyslném porušování právních norem úřední osobou za účelem poskytnutí výhody spolupracovníkovi.

32. Důvodem k vyloučení úřední osoby z úkonů v řízení zásadně není její úřední postup, tj. v posuzovaném případě postup Ing. J. při vydávání původního společného povolení, ani její postup v předmětném řízení. Má-li účastník řízení za to, že úřední osoba při svém postupu porušuje zákon, musí se bránit příslušnými prostředky právě proti tomuto porušování zákona. Takovým prostředkem obrany však není námitka podjatosti této úřední osoby, jakkoli zjevné porušení zákona touto osobou účastníku řízení připadá.
33. Rovněž z hlediska procesního nelze stavebnímu úřadu cokoli vytknout. Usnesení o námitce podjatosti je svoji povahou usnesením deklaratorním, které nečiní z fakticky nepodjaté osoby osobu podjatou a naopak (srov. Vedral, J. Správní řád. Komentář, Praha, BOVA POLYGON 2012, s. str. 182) a § 76 odst. 5 správního řádu nepřiznává odvolání proti usnesení, kterým nebylo námitce podjatosti vyhověno, odkladný účinek. Usnesení o vyřízení námitek podjatosti, byť nepravomocná, v posuzované věci předcházela vydání rozhodnutí ve věci samé, a proto byly splněny zákonné požadavky pro vydání rozhodnutí ve věci samé.
34. Krajský soud proto uzavírá, že rozhodnutí v posuzované věci vydala oprávněná úřední osoba, u které nebylo možné žádný důvod podjatosti bez dalšího předpokládat, přičemž žalobcem popisované „další skutečnosti“ nebyly pro posouzení podjatosti ve smyslu § 14 správního řádu relevantní, neboť šlo pouze o popis úředního postupu dané úřední osoby.
35. Návrh na provedení důkazu listinou prokazující, že v řízení týkajícím se stavby dálnice D 136 byl Magistrát města Přerova z rozhodování vyloučen pro tzv. systémovou podjatost a věc byla předána jinému úřadu, krajský soud zamítl, neboť toto zjištění by nemohlo být pro posouzení věci nijak relevantní. Vyloučení úřední osoby musí být vždy založeno na posouzení konkrétních okolností individuálního případu. Posuzovanou věc nadto nelze považovat ani za srovnatelnou, neboť žalobce nikdy netvrdil, že by podjatost Ing. J. byla vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním vztahem k městu Přerov či ke státu, tj. že by šlo o případ tzv. systémové podjatosti.

Pohoda bydlení

36. Z obsahu spisu soud zjistil, že tvrzení uvedená v žalobním bodu c) o tom, že dodatečně povolovaná stavba nezákonně narušuje pohodu bydlení žalobce, vede ke ztrátě jeho klidové a odpočinkové zóny, ztrátě výhledu do krajiny, optickému znevýhodnění a zastínění části jeho zahrady, jakož i tvrzení o nutnosti trpět hluk z provozu tepelného čerpadla, uvedl žalobce již ve svých námitkách doručených stavebnímu úřadu dne 17. 10. 2019. Z obsahu rozhodnutí stavebního úřadu pak soud zjistil, že stavební úřad nejprve na str. 5 až 7 rozhodnutí popsal, z jakých hledisek sám dodatečně povolovanou stavbu

hodnotil, a následně se na str. 11 až 13 vypořádal se všemi žalobcem vznesenými námitkami, které shledal nedůvodnými. Žalobce však v odvolání proti rozhodnutí s argumenty stavebního úřadu nepolemizoval, nýbrž jen znovu tytéž námitky zopakoval. Totéž pak učinil i v žalobě. Smyslem soudního přezkumu však není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto v případech shody názoru soudu a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně může i krajský soud, stejně jak to učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí, odkázat právě na příslušné pasáže odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně s osvojující poznámkou (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, či ze dne 31. 3. 2021, č. j. 3 As 36/2019-45).

37. Krajský soud proto uvádí, že se s argumenty stavebního úřadu, jimiž tento vypořádal námitky žalobce jako liché či mylné, popř. provedenými důkazy a obsahem stanovisek příslušných orgánů vyvrácené, ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje. Stavební úřad vyšel při vypořádávání námitek žalobce z řádně zjištěného skutkového stavu, tj. zjištění parametrů předmětné stavby, obsahu územně plánovací dokumentace a faktického stavu území, do něhož byla stavba umístěna, který poměřoval relevantními ustanoveními prováděcích vyhlášek ke stavebnímu zákonu, z nichž vyplývají obecné požadavky na výstavbu, jež ve svém souhrnu slouží mj. právě k ochraně tzv. pohody bydlení (v aktuální terminologii dle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. „kvality prostředí“) jak stavebníků samotných, tak zejména obyvatel okolních staveb. Kromě již zmíněné vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, kterou stavební úřad objasnil splnění požadavků na vzájemné odstupy staveb (rodinný dům žalobce se nachází 35 m od povolované stavby, zatímco vyhláška vyžaduje volný prostor mezi domy 7 m), se stavební úřad vypořádal také s namítaným zastíněním části žalobcova pozemku, a to mj. vyloučením aplikace vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, která stanoví normové hodnoty toliko pro denní osvětlení a proslunění staveb, nikoli pozemků.
38. Krajský soud se ve své rozhodovací činnosti již opakovaně setkal s případy, kdy umístění stavby na sousedním pozemku, který byl dlouhodobě nezastavěn, vnímali žalobci jako zásah do svých práv. Vlastníci stávajících nemovitostí však žádné garantované právo na neměnné poměry v území nemají, mají právo na ochranu pouze před excesivními zásahy, které jsou obtěžující nad míru přiměřenou poměrům v daném místě. Každá stavba logicky způsobuje určité zatížení svého okolí a z povahy věci určité narušení soukromí. Po stávajících vlastnících okolních pozemků a staveb vůči plánovanému záměru však lze spravedlivě požadovat, aby takové zatížení snášeli, pokud je přiměřené poměrům a nevybočuje v podstatné míře z obecných vyžadovaných standardů na bydlení s přihlédnutím ke konkrétní lokalitě. V posuzované věci dodatečně povolovaná stavba představuje z hlediska účelu využití jednu bytovou jednotku určenou k bydlení jedné rodiny, přičemž se jedná o dům v lokalitě určené k zástavbě objekty k bydlení, který se nachází ve vzdálenosti od žalobcova domu, jež prakticky obtěžování nepřiměřenými imisemi jakéhokoli druhu, jakož i zásadní snížení oslunění zahrady žalobce sama o sobě vylučuje. Prostorové uspořádání povolované stavby (absence otvorů z obytných místností směrem k žalobcovu pozemku), jakož i její výška (jednopodlažní rodinný dům se sedlovou střechou) pak vylučuje také důvodnost námitky nadměrných pohledových imisí, jakož i namítané narušení výhledu a jeho nahrazení pohledem do zdi. Nelze se rovněž nepozastavit nad stavebníky tvrzenou a fotografií k podání ze dne 31. 10. 2019 doloženou skutečností, že žalobce, dovolávající se ochrany svého soukromí, úroveň soukromí

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

panujícího na své zahradě sám snížil odstraněním vzrostlého živého plotu. Jelikož se žalobcovo subjektivní vnímání dodatečně povolené stavby jako příčiny zhoršení komfortu jeho bydlení neopírá o objektivní skutečnosti, nemůže vést k závěru o nepřípustnosti této stavby. Dosavadní způsob užívání nemovitostí žalobce a kvalita prostředí, v němž žije, nebudou dle přesvědčení soudu nad míru přiměřenou poměrům dodatečně povolenou stavbou narušeny.

Urbanistická nevhodnost stavby

39. S námitkou, že dodatečně povolená stavba je urbanisticky nevhodným prvkem satelitní zástavby, který nerespektuje typicky venkovskou liniovou zástavbu v celé obci X, se stavební úřad vypořádal na str. 5 svého rozhodnutí, kde odkázal na obsah závazného stanoviska ze dne 13. 3. 2018, v němž orgán územního plánování uvedl, že stavba charakteru zástavby v lokalitě odpovídá a harmonický obraz obce nijak nenarušuje s tím, že se jedná o první dům na okraji nové lokality venkovského bydlení, který musel svým umístěním respektovat územním plánem navržené umístění místní komunikace a stávajícího optického kabelu. Žalobce však opětovně v odvolání ani v žalobě na obsah rozhodnutí stavebního úřadu nijak nereagoval, toliko svou námitku zopakoval. Jelikož se krajský soud se zdůvodněním stavebního úřadu ztotožňuje, v podrobnostech na příslušné pasáže uvedené na str. 5-6 a 12 rozhodnutí stavebního úřadu odkazuje.
40. Zcela dostatečně a věcně správně se vypořádal stavební úřad na str. 12 svého rozhodnutí i s námitkou, že stavba není umístěna zcela rovnoběžně s rodinným domem žalobce, resp. hranicí sousedních pozemků. Stavební úřad uvedl, že stavba je umístěna rovnoběžně se severozápadní hranicí stavebního pozemku a pootočení o cca 4° vůči severovýchodní hranici s pozemkem budoucí místní komunikace a pozemkem žalobce označil za nepodstatné a neodporující žádnému právnímu předpisu. Krajský soud k tomu dále dodává, že z této opakovaně vznášené námitky není zřejmé, jak se uvedená skutečnost negativně dotýká žalobcových práv. Není-li stavebník omezen např. stanovením tzv. stavební či uliční čáry v územním plánu, je výběr lokalizace stavby uvnitř vlastního pozemku plně v jeho dispozici a stavební úřad ani vlastník sousední nemovitosti nemají oprávnění do volby stavebníka autoritativně zasahovat.

Ovlivnění odtokových poměrů

41. Námitkou negativního ovlivnění stávajících odtokových poměrů (odvádění dešťových vod) se stavební úřad rovněž zcela dostatečně a přesvědčivě vypořádal na str. 12 až 13 svého rozhodnutí a i s tímto vypořádáním se krajský soud ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje. Také zde platí, že žalobce žádnou polemiku se zcela konkrétními argumenty stavebního úřadu o tom, jak je odvod srážkových vod dodatečně povolené stavby vyřešen, neuplatnil v odvolání ani v žalobě.
42. Poznatky žalobce o stavu části jeho zahrady po suchých letních měsících a naopak po jarních deštích nemohou bez jejich prokázání a především bez prokázání příčinné souvislosti popisovaného stavu s realizací předmětné stavby samy o sobě osvědčovat, že tato stavba negativně ovlivnila stávající odtokové poměry, či že narušila meliorační opatření. Stavební zákon, vodní zákon ani jejich prováděcí předpisy neukládají žadatelům o stavební povolení, resp. dodatečné povolení stavby rodinného domu povinnost dokládat

posouzení vodních poměrů. Žalobci však nic nebránilo na vlastní náklad pořídit studii či posudek u autorizovaného subjektu a jeho závěry v řízení argumentovat.

Zastavení řízení

43. Řízení o dodatečném povolení stavby je řízením o žádosti, které může stavební úřad zastavit pouze tehdy, nastane-li skutečnost předvídaná v § 66 odst. 1 správního řádu. Případné neuposlechnutí výzvy k bezodkladnému zastavení prací či pokračování ve stavbě i přes nařízený zákaz stavebního úřadu vydaný dle § 134 stavebního zákona však do výčtu právních skutečností uvedených v § 66 odst. 1 správního řádu nepatří. Stavební úřad by tudíž nebyl oprávněn toto řízení „sankčně“ zastavit, ani pokud by žalobcem uváděné jednání stavebníků skutečně zjistil, jak správně v napadeném rozhodnutí dovodil i žalovaný, nýbrž by byl oprávněn toliko zahájit řízení o některém z přestupků, jejichž skutkové podstaty jsou vymezeny v § 178 až 181 stavebního zákona.

Kontrolní prohlídka stavby

44. Námitku nikoli řádného provedení kontrolní prohlídky stavby, resp. ústního jednání spojeného s ohledáním na místě dne 17. 10. 2019, nepovažuje soud za důvodnou, neboť vzdálenosti domů, tj. domu dodatečně umísťovaného a domu žalobce, nebyla stavebním úřadem zjišťována měřením na místě či dovozována z pořízené fotografie, která je přílohou protokolu o tomto ústním jednání, nýbrž z projektové dokumentace stavby. Žalobce ostatně ani neuvádí, který konkrétní údaj byl zjištěn nesprávně a jaké jsou tedy skutečné vzdálenosti obou domů. Krajský soud rovněž s ohledem na podrobnost rozhodnutí stavebního úřadu a v něm uvedené polohopisné údaje nemá žádné pochybnosti o tom, že oprávněná úřední osoba byla plně obeznámena s tím, které nemovitosti žalobci patří. Z obsahu protokolu také vyplývá, že při ústním jednání byla přítomna zástupkyně žalobce, která tudíž mohla navrhnout, aby byla pořízena a do spisu založena fotografie lépe zachycující žalobcem tvrzené poměry v lokalitě. Při ústním jednání však dle obsahu protokolu žádné námitky ani návrhy na doplnění dokazování vzneseny nebyly.

Aktuálnost stanovisek a vyjádření

45. Námitku, že by pro účely řízení o dodatečném povolení stavby měla být vyhotovena nová stanoviska a vyjádření dotčených orgánů odrážející aktuální stav, žalobce v řízení před stavebním úřadem nevznesl. Uplatnil ji poprvé v odvolání. Žalovaný tedy nemohl stran vypořádání této námítky na rozhodnutí stavebního úřadu odkázat. Na str. 7 napadeného rozhodnutí však žalovaný uvedl, že žadatelé předložili všechny podklady potřebné k projednání žádosti, čímž implicitně vyjádřil, že žádné z potřebných stanovisek dotčených orgánů, vyjádření dotčených správců sítí ani projektová dokumentace v potřebné podobě nescházela. Ve vztahu k projektové dokumentaci krajský soud doplňuje, že s ohledem na obsah námitek žalobce byla na výzvu stavebního úřadu ze dne 23. 10. 2019 původní projektová dokumentace doplněna a rozšířena její souhrnná zpráva. V jakém ohledu takto doplněná projektová dokumentace stavby nesplňuje požadavky právních předpisů, žalobce neuvádí. Žalobce také neuvádí, z jakého důvodu by měla být stanoviska dotčených orgánů k předmětné stavbě „zkonsumována“ původním společným povolením, resp. jeho zrušením, přičemž ani krajskému soudu není zřejmé, z čeho by takový důsledek měl vyplývat. Dotčené orgány poskytují svá závazná stanoviska ke konkrétnímu záměru, přičemž jejich obsah se nemění v návaznosti na to, v jakém řízení bude o tomto záměru stavební úřad rozhodovat, či ve standardním územním řízení, některou ze zjednodušujících

forem či až v řízení o dodatečném povolení stavby. Žalobce netvrdí, že by kterékoli ze stanovisek pozbylo své platnosti.

Dotčení podzemního kabelu

46. K poslední námitce krajský soud uvádí, že případné neoprávněné dotčení podzemního telekomunikačního kabelu v majetku CETINu nemohlo žádným myslitelným způsobem zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce ani ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí o dodatečném povolení stavby rodinného domu manželů T.

D) Závěr a náklady řízení

47. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
49. O náhradě nákladů řízení osob na řízení zúčastněných rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle nějž má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů jen v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud však těmto osobám v řízení žádné povinnosti neukládal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 25. srpna 2021

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu